

Kötü biri olmak istemiyorum. İyi biri olmak da istemiyorum. *Biri* olmak istemiyorum. *Bir kişi* olmak dar geliyor.

Kötülüğün ve iyiliğin nasıl da *göreceli* olduğundan bahsetmeyeceğim, buna inanmadığımdan değil ama *görelilik* dediğimiz de bir merkeze ihtiyaç duyduğundan. *Göreceli* diyorsanız, *değişen bir merkez var, ona göre* diyorsunuz, ben bir *merkez* olduğundan da emin değilim.

Konuşurken *bir persona oluşturmak zor geliyor* dedim, *istersen, istediğin durumlarda belli kişiliklere bürünebilirim ama bunların **ben** olduğu konusunda emin olamayız*. Ve bu sebeple olacak, geçmişte yazdıklarımı karıştırırken bulduğum bu *biri olmak istemiyorum* sözünde *akan kokuşmaz* tınısı buldum. Akıyorum, elini tutuyorum, ve sen elimi tutmak istiyorsun ve yok işte orada el, akıyorum ve set çekmek, bir yerden bir yere götürmek, bir bahçeyi sulamak veya dolapta dondurmak istiyorsun, akıyorum.

Debisi yüksek olmayabilir, farkında bile değilim, belki bir göl gibi görüyorsun, belki zamanın ötesinden beri aynı yerde duran biri gibi. Analogiler akıyor bir yandan da, gözlerimden ve ellerimden havalanan kuşlara işaret edip *bak buna benziyorum* diyorum. Ayaklarım bazen balık oluyor, onları tutmak ve pullarına bakmak için geziyorum.

Kendimi bildiğim zamanlardan beri yorgunum. Bu yorgunluğun sebebi de durmayan bir akış, herhalde. Sen burada sanıyorsun, ben belki oradayım, belki hiç burada olmamıştım.